

ТОЛОМОЛ

Чудова союзовіна Діброва

Прочитав я статтю під заголовком «Діброва» на згадку минувого в «Благовісті» ч.12/94-195 і вирішив додати до неї кілька своїх рефлексій.

Була весна. Маючи кільканадять літ, пас я корови разом з хлопчиками з Хотиня. Пасовисько (Калуж) простягалося аж до оселі Діброва. І тоді я вперше побачив цей присілок. Хата Павлошка, господарство якого граничило з пасовиськом, красувалася в саду наче в байці. В оселі було чути кування зозулі і спів солов'я. Собаки на той час немов запалили у казковий настрій і солодко дримали. Осінню жінка Павлошка, яка була родом з Грушович, не раз пригощала мене яблуками. Діти з цього присілка ходили до школи в Хотині, де я з хлопцем Лошником сидів в одній лавці.

Коли я підріс, під час Різдвяних свят ходив колядувати на благо Церкви. З колегою Дмитром Жуком, якого вже давно немає між живими, ми проїшли шлях Хотинець, відтак і Діброва. На кожному подвір'ї ми дзвонили і починали колядувати від слів: «Рождество Твоє Христе Боже!...» згодом входили до хати і колядували по дві стрічки «Бог Предтечний» або «Нова радість стала», чи «Зійшли ангели» тощо. І так проїшли цілі Діброви. Люди дуже радо нас приймали.

Іншим разом зі своїм сусідом Іваном поїхали ми з Хотиня на Діброви молоти просо. Цього золотого зерна мали ми в трьох невеликих мішках, різної ваги. Мельником і одночасно ковалем був інший Павлошко (було їх кілька родин, імен не знаю я). І тут також був я присміні вражений. Його обійсти було на піннесеному грунті. Найгарніше між будинками, у сонячним сяїв, пішалася хата. Справляла враження мурованої. Як вивилися господар до хату побудував із глини, очевидно з елементами дерева, матеріалу якого ніхто був би не розізнав.

Другого шкавинкою, яку я вперше побачив, був окучий металевими елементами дерев'яний кірг, за допомогою якого кіньми молоти просо.

«Треба наше зерно зважити - звернувшись я до мельника - бо як будете знати скільки гропей від нас взята за змінення?»

«Не треба - засміяся мельник - я і так знаю скільки воно важить?»

«То скільки важить цей мішок з краю?» - за жартував Іван, який добре зізнав мельника.

«Чому ж би ні. Тільки привези три мішки і ні на одному мельник не поміллюється.

«А дівчат також на «око» можеш зважити?» - за жартував Іван, який добре зізнав мельника.

«Чому ж би ні. Тільки привези їх тут чимало»

- засміяся мельник.

Як кільканадлатній хлопець був я дуже здивований, що на «око» можна зважити не тільки мішки з просом, але й дівчат. Крім цього Павлошко мельник і водночас ковал був веселого і жартівливого людиного. Ним захоплювалася всі, хто тільки його знав.

Повертаючись долому, шлу дорогою я думав, як сконструювати такий самий дерев'яний кірг, за допомогою якого можна було б виключити примітивне різання скічок для худоби.

У своїх спогадах хочу згадати ще одну особу, яка, щоправда, не була шлемінником Діброви, проте в ній перебрала і збереглася у моїй пам'яті. Це особою був середнього росту, шуплій, з орлиним носом, 19-літній юнак, якого звали Лаврів. Ділкі говорили, що він був сином священика з Тернопільщини. Прихав сюди, щоб у наших селах вести культурно-освітню діяльність. З цією метою зorganізовано тижневий курс у Діброві. У столоті, що стояла біля ялинок, ми замешкали. Кожного ранку після гімнастики, молитви і снданку ми брали участь у лекціях. Лаврів виявився надзвичайно здібним доповідачем. Мав зі собою сумку з книжками, але ними що час лекцій не користувався. Не мав у руках навіть конспекти, проте на тему української літератури й історії, з короткими перетворами, міг говорити цілими годинами. Мав феноменальну пам'ять. З великою легкістю переходив з теми на тему і хоча між кільканадлятами учасниками були деякі з середнього освітого, проте йому ніхто не намагався заспиряти. Це не були звичайні лекції. Це були концепт-прелекції, з якими я ніколи ні раніше, ні пізніше не зустрівся.

Гей, ти молодь...

Гей, ти молодь, рідна, мила...
Я з тобого в ногу йду.
Раз лечу, немов на крилах,
Раз співаю на ходу...
Гей, ви коні, ми під друзі!
Як завжди я вас люблю.
Наче цвіт катини в пузі,
Промінь кинутий в ріплю.
Та за те люблю вас серцем,
Що голубиши рідний край.

За орлину, смілу вдачу,

Що ідеш пише вперед,

Що до світла лиш твій лет...

За пісні твої чудови,
Що співаєш як весна.

Шо серця у них щастіві,
Шо зворушило до дна...

Гей, ти молодь все орпина,
І чи єйому відалося?..

На честь... З учасників курсу, яких я добре зінав, одні

сиділи в тормах, дівчі згинули, ще інші, до яких належав і Лаврів, пропали без вісти, а про тих, про

якільки звірів відмінно, сідав на це саме місце і так висівував до кінця

напотого курсу.

«Чудова слов'яна Діброва» - сказав Лаврів - «Моє хтось із нас поєт? Це найкраща пора, щоб увінчати її поезії...». На жаль, ніхто не зголосився. Хоча з глобальної зворушення у неодного заблистили слози. Ми

дозвонилися і починали колядувати від слів: «Рождество

Твоє Христе Боже!...» згодом входили до хати і колядували по дві стрічки «Бог Предтечний» або «Нова радість стала», чи «Зійшли ангели» тощо. І так проїшли цілі Діброви. Люди дуже радо нас приймали.

Іншим разом зі своїм сусідом Іваном поїхали ми з Хотиня на Діброви молоти просо. Цього золотого зерна мали ми в трьох невеликих мішках, різної ваги. Мельником і одночасно ковалем був інший Павлошко

менно, що виступає під ім'ям «Діброва». Ти продовження українського народу! Дивлячися твої знімки в «Благовісті», я бачу молодість твоєго. І молодість друзів, з якими ходив по Діброві, родинному Хотині, Грущовичах та інших місцевостях. У твоїх грудах б'ється шире гуманне серце. І в очах сяє сладкість, мої дорогі. Хай Божа благодать сонце і голубінні украйнського неба. Хай Вам спасить, мої дорогі. Хай Божа благодать допомагає Вам здійснити Ваші юні мрії і осягнути ще країни успіхи на ниві рільної культури. Хай Ніколи не буде спалених Дібров і воєн. І хай живе незалежна Україна! І всі люди Дружби міри на всій нашій - Богом створений!

- Матері-Землі.

Микола Слабак, Слупськ

Любові зоря

Вершини чудові
І лет у вишні
Та рідні діброви
Все сняти с мені.
І луки розквітлі,
Луги і сади,
І сонця привітні
Цілунки з води.
І голубів зграї,
Зозулі в гаю,
Я з ними птаю
Неначе в рако.
О зориний світі,
Рожевий у снах,
Як радо летіти
Під небом, як птах.
Як мрії у сонці
Складать і співати.
Як чути у серці
Святу благодатъ...
О, земле вродлива,
Україно моя...
Ти дум моїх злива,
Любові зоря...
Ти Мати єдина,
Найкраша, ясна...
У серці - перлина
На світі одна!...

Микола Слабак

Служаці у новій ролі

Знають їх всі вірні. Незалежно від віроповідання неможливо недощинити їхньої присутності під час Богослужіння. Про це найкраще знаєть священики. Зрештою кожен з нас може назвати прикладом зі своєї парадії, коли прислуговування при престолі переходить з покоління у покоління. Часом спостерігаємо у неділю, що біля престола забрактою одного з хлопчиків - минає кільканадять літ і ось бачимо, як вже статечний чоловік з гордістю дивиться як його малій синок подає священикові кадильнико.

Гей, ти молодь, рідна, мила...
Я з тобого в ногу йду.
Раз лечу, немов на крилах,
Раз співаю на ходу...
Гей, ви коні, ми під друзі!
Як завжди я вас люблю.
Наче цвіт катини в пузі,
Промінь кинутий в ріплю.
Та за те люблю вас серцем,
Що голубиши рідний край.
За орлину, смілу вдачу,
Що ідеш пише вперед,
Що до світла лиш твій лет...
За пісні твої чудови,
Що співаєш як весна.
Шо серця у них щастіві,
Шо зворушило до дна...
Гей, ти молодь все орпина,
І чи єйому відалося?..
На честь... З учасників курсу, яких я добре зінав, одні

сиділи в тормах, дівчі згинули, ще інші, до яких належав і Лаврів, пропали без вісти, а про тих, про

якільки звірів відмінно, сідав на це саме місце і так висівував до кінця

напотого курсу.

«Чудова слов'яна Діброва» - сказав Лаврів - «Моє хтось із нас поєт? Це найкраща пора, щоб увінчати її поезії...». На жаль, ніхто не зголосився. Хоча з глобальної зворушення у неодного заблистили слози. Ми

дозвонилися і починали колядувати від слів: «Рождество

Твоє Христе Боже!...» згодом входили до хати і колядували по дві стрічки «Бог Предтечний» або «Нова радість стала», чи «Зійшли ангели» тощо. І так проїшли цілі Діброви. Люди дуже радо нас приймали.

Іншим разом зі своїм сусідом Іваном поїхали ми з Хотиня на Діброви молоти просо. Цього золотого зерна мали ми в трьох невеликих мішках, різної ваги. Мельником і одночасно ковалем був інший Павлошко

менно, що виступає під ім'ям «Діброва». Ти продовження українського народу! Дивлячися твої знімки в «Благовісті», я бачу молодість твоєго. І молодість друзів, з якими ходив по Діброві, родинному Хотині, Грущовичах та інших місцевостях. У твоїх грудах б'ється шире гуманне серце. І в очах сяє сладкість, мої дорогі. Хай Божа благодать сонце і голубінні украйнського неба. Хай Вам спасить, мої дорогі. Хай Божа благодать допомагає Вам здійснити Ваші юні мрії і осягнути ще країни успіхи на ниві рільної культури. Хай Ніколи не буде спалених Дібров і воєн. І всі люди Дружби міри на всій нашій - Богом створений!

- Матері-Землі.

Знають їх всі вірні. Незалежно від віроповідання неможливо недощинити їхньої присутності під час Богослужіння. Про це найкраще знаєть священики. Зрештою кожен з нас може назвати прикладом зі своєї парадії, коли прислуговування при престолі переходить з покоління у покоління. Часом спостерігаємо у неділю, що біля престола забрактою одного з хлопчиків - минає кільканадять літ і ось бачимо, як вже статечний чоловік з гордістю дивиться як його малій синок подає священикові кадильнико.

Дня 26 лютого в одному зі спортивних залів Ельблонга зустрілися дві українські команди: «Львівської» - Петро Блажеєвський та ельблонзької

- Андрій Зозула мали повні руки роботи. Раз за разом атакували без успіху і не було відомо по чиїму боці перемога. Першого гола забили ленінцев'яни, а зараз

було 1:1. До перерви перемога була по боці хлопчиків (4:3). Після перерви ельблонжани результат вирівняли і таким станом тривав досить довго. Думаю, що вони міг відволінити всіх, як гравців так і глядачів, бо дісно, спостерігаючи за матчем, важко було похвалити тільки одну команду.

Однак матч не закінчився ремітом. Відно ельблонжани зберегли на кінець більшесил і забили ще три голи в цей спосіб перемогли. Але не результат тут (Закінчення на 8 сторінці)

ДІТЯМ

Тої днини вона нік не могла працювати. Було дуже гаряче, духота нестерпна, а вітер котив тумани пороху по дорозі. А в Єрусалимі проходило також щось незвичайне. На вулицях збиралися юрби народу, а довгий похід вояків провадив на гору Голгофу якогось чоловіка, що падав під тягарем хреста.

Мета, обезсилена присла на низькому кушинку тे-ребінти, що самотньо виростав на узбіччі гори. Звідси могла вона бачити все, що діялося довкола.

На верху Голгофи стояли три хрести, а на одному з них роз'ягтий був Він, Чоловік, що всім добре творив! – мало не скрикнула Мета. Вона знає його, раз він її допоміг, коли потопала в ставі Амігдалону, перевантажена медом. Підсунув листок і врятував її. А тепер що нелоди завдають Йому таких тяжких мук.

– Як Йому помогти? Ах, як я можу Йому помогти? – билася з думками, дивлячись на облите потом і крою обличчя Спасителя.

– Ах, якби в мене був такий лзоб, як в одії пташини, зітхнула Мета, умішь розшматувала б одію жорстоку юрбу під хрестом. Та

хто це та за- плаかな, прибита го- рем жінка?

Чи не Мати Роз'ягтого? А пей молодий юнак, мабуть один з Його вірних учнів... А де інші ісповідники? Я ж бачила, що ходили за Ним, спу- хали Його наук і шука-

ли ліків на недуги і смерть.

Губи Роз'ягтого легенько заворушилися. Мета припала Йому до грудей. «Піти» – почула тихий шепт.

– Зараз! Зараз принесу води з потіка, – і рвонулася в долину, але в момент один з вояків підніс Христові на тростині губку намочену оптом і жовчию. Мета ж в голові закрутилося від осоружного запаху.

– Твароки! Катоги! Я зараз води принесу, меду принесу.

Мов камінчик кинений з прости, спустилася вниз на луги Геброну й уже сиділа за часок при Роз'ягтому і ніжно пересувала своїм язичком по високих губах, напоюючи їх холодного волоса і солол-

З хронік парафіяльних подій

● КОЛОБЖЕГ

З нами Бог!

П'яторічне Різдво Христове дало нам нараду до чергової, щостої вже зустрічі при спільнім столі Святої вечері, яка відбулася з ініціативи Отця пароха Колобжегу та пані Марії Мілевської, яка гостяла нас у своєму помешканні, пані Марії Максимік та інших.

Свят-вечір розпочався традиційним звичаєм. Отець лекан Йосафат Осипанко ЧСВВ з присутніми на пій вечери, старими хворими і самотніми людьми, відмовив молитву і поблагословив їху. Отець М. Підліпчак ЧСВВ вроčисто прочитав Євангеліє від Луки про Різдво Ісуса.

На фото: Отець Й. Осипанко і о. М. Підліпчак разом зі своїми парафіянами при свят-вечірному столі (6.01.1995 р.)

* * *

Отець лекан сердечно привітав своїх парафіян, ділячись з ними про свій час, який проводив у селі, а з іншою частиною світу. Найважливіший є Престол, на якому Ісус жертвується під видами Хліба і Вина і дає себе на поживу вірним, а з тим і вінс життя, так і під час свят-вечірня зустріч у цій малій церкви-домі і діленим просфорого нас единас і є духовно важливо. Отець Йосафат бажав кожному радості, яку шороку несе Різдво, звернувшись до старших зі словами: «Поглядіть, говорячи, що вони не є самотні, з ними є парафіяни і перш за все Бог. Ці ширі вітання присутні прийшли з великим зворушленням».

Після Свят-вечора о год. 22.00 вірні взяли участь у Богослуженні. Торжественно зустріли відомі всім нам слова «З нами Бог, розумійті народи, і покоряйтесь, бо з нами Бог!»

о. парох Й. Осипанко ЧСВВ

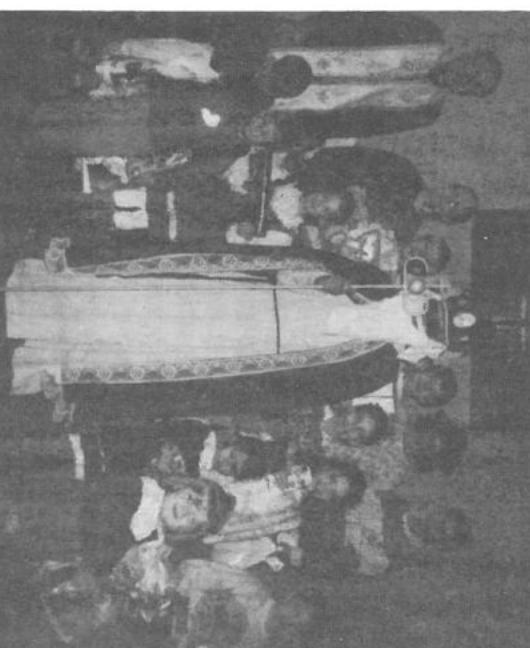
● ЛЕЛЬКОВО

Минув вже різний час. Лельков'яни провели його спокійно, з розвагою та молитвою. В святкові дні всі могли брати участь у богослуженні вже у своїй церкві. Храм ще буде відкритий для відвідування, але це багато трохи і трохи, але найважливіше, що церква вже пократалахом і доне ліс на голові, як це було літом і осінню.

Помимо різних турбот не забули ми про рідину традицію та обряд. В Лелькові сусідніх селах дорослі мешканці організовували колядування і зборані трохи переказали на будову церкви.

В день Йордану управа ОУП в Лелькові зорганізувала «кутко», на яку прибуло більше 80ти осіб з Лелькова і околиць. Прибули також запрошенні гости: війт гміни з Дружиного, парох Пенсажна о. Артур Маслєв, парох Гурова о. Станислав Тарапальський та сестра Магдалена і сестра Анна ЧСВВ.

На святкових столах з'явилися українські страви такі як: кутя, голубці, пирожки, тісто, які підготували жінки з Лелькова. Слід згадати, що наші жінки є дуже віддані українській спадщині, заможні готови допомагати Церкві і напоміну середовину.

Літів з Катовицю відвідав св. Миколай з подарунками.

запевнив, що діти дійсно застужили на дарунки, Миколай постав іх обдаровувати. За кожен дарунок діти лягли лекітамути віри і співали пісні.

Скільки ж то були радості і віхи!

Св. Миколай облагородив не тільки дітей, але й леякінів парадін, які були дуже зворушені і обіцяли продовжити служити і помагати нашим дітям і Церкві.

* * *

Богослужіння в нашій церкві в Катовицях відправляється щонеділі і в свята о год. 14.30 в каплиці при танцю грав ансамбл з Луцька «Знайомі обличчя». Така форма проведення часу однає людей, дає можливість пікавих розмов. У «куті» взяли участь старшина, на жаль, забракло молоді.

Зате молодь численно прибула на Маланку, яка відбулася у Лелькові 21 січня 1995 р. і дала зможу провести час у дуже присмішній атмосфері.

28 січня завітав до нас хор «Шедрик» з Бровар-Іванівського лицьо, якого диригентом є пан Орест Ортнинський. Хористи на високому рівні виконали декілька церковних творів: «Отече Наш», «Херувимську», «Вірюю» та інші. Покули ми також бафато колядок, а «Святу Ніч» виконано англійського, піменського і українського мовами.

В один з неділь приїхали до нас з вертолітом молоді колядники з Лемболова. Хлопці і дівчата розігрівали про народження Ісуса Христа. Діти виступали також в Пенсажі, а підготувила їх сестра Магдалена.

Наближається весна, а з нею Великодні свята.

Описи чекає нас тяжка праця при будові церкви. Надімось, що пан Андрій Орківський набрав через зиму нових сил і знову поведе будову.

Дякуємо Вам, пане Андрію, за відану працю і великий труд, який вкладаєте в розвиток нашого середовища!

С. Баб'як

18 січня цього року наша кентшинська громада переживала своєрідне мале торжество. Оде у виготовленій світлиці в підвалах нашого храму, який ще під видами Хліба і Вина і дає себе на поживу вірним, а з тим і вінс життя, так і під час свят-вечірня зустріч у цій малій церкви-домі і діленим просфорого нас единас і є духовно важливо. Отець Йосафат бажав кожному радості, яку шороку несе Різдво, звернувшись до старших зі словами: «Поглядіть, говорячи, що вони не є самотні, з ними є парафіяни і перш за все Бог. Ці ширі вітання присутні прийшли з великим зворушленням».

Після Свят-вечора о год. 22.00 вірні взяли участь у Богослуженні. Торжественно зустріли відомі всім нам слова «З нами Бог, розумійті народи, і покоряйтесь, бо з нами Бог!»

● КЕНТШИН

Глембочці діти з вертепом у Пенсажі.

● КАТОВИЦІ

День святого Миколая

У неділю 18 грудня до церкви в Катовицях після Богослужіння завітав св. Миколай, якого дуже сердечно прийшли з великом зворушленням.

Після Свят-вечора о год. 22.00 вірні взяли участь у Богослуженні. Торжественно зустріли наш парох о. Миколай Федор. Найбільша радість була для дітей. Вони-то на привітання радився: «О, хто, хто, Миколаєв любить, заспіває! «О, хто, хто, Миколаєв любить, Так довго очікуваній св. Миколай врешті-реши приїхав! Г скільки дарунків привіз! Св. Миколай поки став давати дарунки, розпитав дітей чи були ченіні і приходили завжди до церкви, чи добре вчаться релігії. Коли о. Миграт М. Федор

роздає – треба на подарок заслухити, то віршиком, лепо заспівати...

Це був дуже привінній вечір, думаю, що з'єнав нашу громаду у своїй каті.

Треба ще згадати, що о. Тимотей особливо полюбив молоді, а саме гуртківські бандуристи з Кентшина та гуртків з Асчин, які за свої колядки і шевцівки «виступали» від спільства пожертв та переказали їх на будову нашої церкви. Молоді!

Підка тим всім, котрі причинилися до цього гарного Свят-вечора.

О. Кіслевич

Богослужіння в нашій церкві в Катовицях відправляється щонеділі і в свята о год. 14.30 в каплиці при танцю грав ансамбл з Луцька «Знайомі обличчя». Така форма проведення часу однає людей, дає можливість пікавих розмов. У «куті» взяли участь старшина, на жаль, забракло молоді.

Зате молодь численно прибула на Маланку, яка відбулася у Лелькові 21 січня 1995 р. і дала зможу провести час у дуже присмішній атмосфері.

28 січня завітав до нас хор «Шедрик» з Бровар-Іванівського лицьо, якого диригентом є пан Орест Ортнинський. Хористи на високому рівні виконали декілька церковних творів: «Отече Наш», «Херувимську», «Вірюю» та інші. Покули ми також бафато колядок, а «Святу Ніч» виконано англійського, піменського і українського мовами.

В одному з неділь приїхали до нас з вертолітом молоді колядники з Лемболова. Хлопці і дівчата розігрівали про народження Ісуса Христа. Діти виступали також в Пенсажі, а підготувала їх сестра Магдалена.

Наближається весна, а з нею Великодні свята.

Описи чекає нас тяжка праця при будові церкви. Надімось, що пан Андрій Орківський набрав через зиму нових сил і знову поведе будову.

Дякуємо Вам, пане Андрію, за відану працю і великий труд, який вкладаєте в розвиток нашого середовища!

С. Баб'як

18 січня цього року наша кентшинська громада

переживала своєрідне мале торжество. Оде у виготовленій світлиці в підвалах нашого храму, який ще під видами Хліба і Вина і дає себе на поживу вірним, а з тим і вінс життя, так і під час свят-вечірня зустріч у цій малій церкви-домі і діленим просфорого нас единас і є духовно важливо. Отець Йосафат бажав кожному радості, яку шороку несе Різдво, звернувшись до старших зі словами: «Поглядіть, говорячи, що вони не є самотні, з ними є парафіяни і перш за все Бог. Ці ширі вітання прийшли з великим зворушленням».

Після Свят-вечора о год. 22.00 вірні взяли участь у Богослуженні. Торжественно зустріли наш парох о. Миколай Федор. Найбільша радість була для дітей. Вони-то на привітання радився: «О, хто, хто, Миколаєв любить, заспіває! «О, хто, хто, Миколаєв любить, Так довго очікуваній св. Миколай врешті-реши приїхав! Г скільки дарунків привіз!

Св. Миколай поки став давати дарунки, розпитав дітей чи були ченіні і приходили завжди до церкви, чи добре вчаться релігії. Коли о. Миграт М. Федор

роздає – треба на подарок заслухити, то віршиком, лепо заспівати...

Це був дуже привінній вечір, думаю, що з'єнав нашу громаду у своїй каті.

Треба ще згадати, що о. Тимотей особливо полюбив молоді, а саме гуртківські бандуристи з Кентшина та гуртків з Асчин, які за свої колядки і шевцівки «виступали» від спільства пожертв та переказали їх на будову нашої церкви. Молоді!

Підка тим всім, котрі причинилися до цього гарного Свят-вечора.

О. Кіслевич

Маємо вже церкву

Децо з оку

Коли внаслідок акції «Вічна» наші вірні опинилися на Помор'ї, а зокрема у місті Колобже та околицях, не

мали свійни, де могли бы проставляти всевишнього рідного мовою. Дойди до Білого Бору чи Тиб'ятова в цих часах були дуже тяжкі. Тужив народ за своїм Домом Божим, мряв про нього.

виникла в Колобжезу станиця, про яку зокрема заходи робив тодішній генеральний вікарій о. Й. Романник ЧСВВ. Першу Службу Божу відправлено 14 вересня 1978 р. у рамокатолицькому костелі. Відслужив її о. М. Білинський ЧСВВ. Від того часу станицю опікуються отці Василіани.

користати з латинського костела, що для вірних оз-
начало труднощі та невигоди.

Ситуація покращала в 1992 р., коли міська
адміністрація передала грекокатоликам Колобжегу
на власність каплицю старої лікарні з площею поверх-
ного 22 арів. Ця каплиця є досить велика (24 на 12 м),
розташована в центрі міста в невеликому парку над
річкою Парсентою при тихій вулиці і недалеко від
залізничного та автобусного вокзалів. В такий спосід

ми отримали святиню, яку можемо використовувати згідно з вимогами нашого обряду і в якій почунаємо себе гостями, про що довгими літами мріяли вірні.

На жаль каплиця була в дуже поганому технічному стані. Треба було її цілковито перебудувати і досгосува-ти до потреб нашого обряду. Це вимагало дуже багато

Кур Іван Мартиняк відвідує будівельний майдан

Чергова Колобжегу.

Коли б не добра воля нації пафіян Колобжета та навколоїніх сіл, які безкоштовно тяжко працюють при будові та отців Василіян, зокрема о. Йосафата Романа, о. Йосафата Оспланка, а також о. Мирослава Підліпчака, роботи могли бы розтягнутись в безко- нечність.

Належить відзначити, що о. Й. Романик, коли я його три роки тому посвітив, чи коли би замешкав у Колбжету, то чи міг би занятися будовою. Він відповів, що так. І дійсно, коли тільки приїхав, зараз взявся до праці при будові і робив це з великим розумінням справи і зааніажуванням. А треба це сказати, що отель має в цій ділянці великий досвід. Ремонтував і перебудував монастир Василіян в Варшаві, збудував нову церкву в Битові та взагалі служив доброго порадою.

Від червня минулого року в нашому домі (отців Василіян) в Колбжету перебуває молоде подружжя з України, з Одеси. Це талановиті художники, що малюють ікони до нашого іконостасу.

Закінчуши, прагнуше раз підкреслити велике та безінтересовне заангажування вірних нашої пафіїї в будову власного храму. Належить їм глибока подяка від цілої нашої Церкви в Польщі. Так само слова відчайдості треба передати отцю Романікові, який сьогодні перебуває у Варшаві як духовник питомців отців Василіян.

Посвічення церкви плануємо у вересні або жовтні цього року з участю нашого Владики, Кир Івана Мартиняка, який вже кілька разів відвідував нашу будову.

У Білорусії про релігійну ситуацію в країні

Українська держава тепер набуває в очах її громадянини екзистенціальної цінності, самодостатньої для продовження роду. Нічо так не може зблизити два береги Збруча, як кривава повінь на Москви-ріпі. Дивись, полуум'я чеченської війни освітить шлях до соборності України.

Задка мои или Гельмана Мазели

Як уже повідомлялося, в румунському місті Галаці працювала експедиція українських вченіх з метою віднайдення могили гетьмана Івана Mazепи. Було зібрано велику кількість матеріалів, але тільки останків Гетьмана так і не виявлено. Цілком можливо, що їх уже просто нема. Як свідчить один з колишніх воїків Радянської армії, після II світової війни їх частина стояла в Галаці на території якогось дуже давнього монастиря. Одного разу всіх солдатів випікували перед монастирською церквою. На очах у всіх офіцери «особого отдела» витягли зі скелу кістяк людини, облили бензином і підпалили. Склеп розбили ломами. Ще глючний попіл було висипано на вантажівку зі спущеними бортами. Машина на повний швидкості рвонула у степ, розкурюючи попіл. «Так буде с кождым изменником нашей великой родины!» — сказав майор-особіс. То були кости Мазепи.

Здавалося б, пошуки могли зайти в глухий кут. Однак, відшукавши спогади Миколи Садовського, що

був у Галаасі в часи російсько-турецької війни 1877-78 рр. Мандруючи тоді по місту, він випадково наткнувся на усипальницю Гетьмана в зовсім іншому храмі, ніж у відомих комісії документах. Не співпадає і опис гробниці. Отож, надія не втрачена.

Більше зброй — на злом!

підприємство утилізації звичайних зброянь. Спільне підприємство компанії США та уряду України відкрито під Ічнєю на Чернігівщині. З допомогою новітнього

устаткування артилерійська зброя, ракети чи бомби будуть розрізуватися струменем рідини під величезним тиском. Це дозволяє безпечно відділити бойову частину

бухівка знайде добрий збут на світових ринках.

Відкриття заводу дасть змогу Україні позбутися величезної кількості застарілих боспрапорщиків, одночасно заробляючи на них так необхідні фонди

■ Різні організації в Україні проводять збір гуманітарної допомоги для Чечні. Перші партії медикаментів та олігу вже вирушили в дорогу. ■ З травня 1991 р. у Монхен на Грюнпартерштрассе працює «Галерея Шупера» – практично сідна галерея на Заході, яка

займався полулямзанією українського мистецтва. Її власник — Роман Шупер, укранинець за походженням, уродженець Німеччини. ■ Знаменитому Жовківському монастирю Отлів Василіян повернуто іхно дружар-

но, відтворану чорвоними «кінозволіттями». Як зазначив директор видавництва «Місіонер», п. Лозинський, володіння друкарською дозволить її власникам ше з більшою енергією і завзяттям розгорнути книговидавничу діяльність. ■ Колишній Президент України, член парламенту Леонід Кравчук очолив оргкомітет Всеукраїнського об'єднання «Попозуміння». Нове

об'єднання покликане відстоїти Україну, державність, реформи, демократію, не розділюючи людей за політичними поглядами. До необхідності створення такої організації Леоніда Кравчука піштовхнуло розгортання деякими прокомунистичними силами істеричної кампанії за відновлення Радянського Союзу. ■
3 огляду на папік бажання «патріотів» збирати підписи

на організацію референдуму за відновлення СРСР, прокуратура України виступила з попередженням, що така діяльність підпадає під кримінальну статтю про насильну зміну кордонів держави. Поборникам «новоленного союзу» може «засудити» до семи років тюрми.

■ В деяких крамніях міст України можна побачити

досить довту та ренку». Люди з Котячаки на прилавках красується ... Садам Гусейн. Випуск забавки палагоджено в Донецьку. Гумовий Садам користується чималим попитом. ■ Леоніл Кумма пішкав указ на підтримку козацтва. Згідно з Указом старовинним козацьким населенням будуть проводати

ся історичні назви, упорядковується застосування козацької атрибутики та символіки, дано розпорядження в тримісячний термін підготувати документи на створення козачих частин в Українській армії.

Увага улючани та сусіди!

(Закінчення з 1 сторінки)

З глибоким жалем і сумом словішасмо, що 31 січня 1995 р. трагично відійшов від нас, на 32-му ролі життя

Анатоль Пашкевич

Був членом Комітету будови члухівської перкви та одним з перших, які в цю будову вкладали багато зусиль.

Похорон відбудеться 3 лютого 1995 р. на Католицькому цвинтарі у Члухові.

Ширі слова спливуть та молитву, дружені, лілям і найближчі родини складають отець Парох та члени Церковної ради

До 50-ої річниці геноциду українців Закерзоння

(Закінчення з 1 сторінки)

50 річниця після трагедії є особливого нагодою згадати, для історичної пам'яті, про жертву українців, не тільки Павлкома, яку склали вони за свою Землю, Віру, Надію. Я певний, що з приводу цієї річниці, цього

года в стурбованіх правитися в наших перквах за невинно помордованих заупокійні Служби Божі, Панахида – з вичитуванням привілій жертв кривавого терору.

Живуть ще люди, які врятувалися з тодішнього цього трагічного часу, злочинників протиукраїнських акцій – бо не все записано в документальний тритомний книзи Миколи Сивільского про польсько-українські конфлікти. * Все-таки, видання цієї книги треба вважати чи не найкращим пам'ятником жертв, вітануванням пам'яті усіх замучених наших Земляків, що жили на своїй, споконвіку батьківській землі.

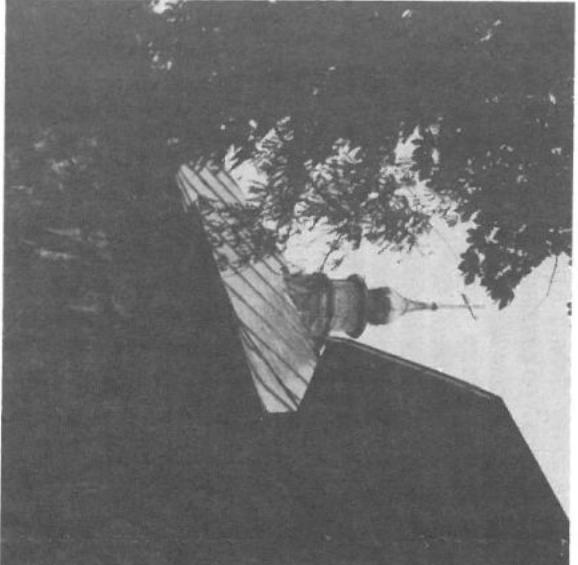
* M. Siwicki «Dzieje konfliktów polsko-ukraińskich», том 3, 1994.

Спростування

У 2 числі «Благовіста» за лютий 1995 р. у статті «Основлення в Йорданській воді» помилково написано: «Кожного року в день 19 лютого відзначається празник Водохрестя...», а повинно бути: «Кожного року в день 19 січня переживаємо празник Водохрестя».

За помилку усіх Читачів сердечно передпрошуємо.

Редакція

Фрагмент нової церкви у Клобожеву.

БЛАГОВІСТ - суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редактор-келегія: Богдан Тхір (г.) - уповноважений секретар, с. Романа Пашковським СНДМ, Любомира Тхір (г.), Дарій Гавриленко - технічна редакція.

Редакція молодіжної сторінки - Дорота Шупер.

Погляди авторів публікацій не завжди складають з точкою зору редакції.

Матеріали не замовлені не відповідають. В оправданіх випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти. Матеріали до публікації просимо вислати у машинописах, або у чітких рукописах.

†

НАШ ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАРІЙ

(Закінчення з 1 сторінки)

Повідомляємо, що традиційне святкування празника Вознесіння Господнього в Улючі відбувається 3 і 4 червня цього року.

В суботу зорганізовані будуть відвідини Яївника-Руського, Поруб, Волі Волоцької та Грушвицької. Пізніше відправиться Молебень на майдані розібрanoї перкви в Улючі. День закінчиться ватрою на площі над Сяном.

В неділю відбудеться Служба Божа перед перквою на Дубнику.

Щиро запрошуюмо!

Організаційний комітет

ПРОДАЮТЬСЯ ВЕЛИКОДНІ КАРТКИ

Єдиний у Польщі продуcent приймає замовлення на українські великоліні картки, у різних узорах, кольорові. Ціна картки 25 зроши (2500 зл.).

Одночасно повідомляється, що можна придбати конверти з українським надруком, присвячені пам'яті українських воїнів.

Ціна одного конверту - 10 зроши (1000 зл.). Замовлення на карточки або конверти просимо надсилати на адресу:

Andrzej Szmagielski
ul. Robotnicza 96/10
82-300 Elblag

або телефонічно: 34-60-00

III Фестиваль Дитячої Молодіжної Релігійної Пісні й Поезії

Заходами парафії у Білому Борі, при співучасти Шевченкової школи, напередодні празника-відпustу Різдва Богородиці, в суботу 16 вересня 1995 р., організується III ФЕСТИВАЛЬ ДИТАЧОЇ МОЛОДІЖНОЇ РЕЛІГІЙНОЇ ПІСНІ Й ПОЕЗІЇ.

Заохочуємо до підготовки релігійної програми (пісня, співана поезія, п'еса, гра, вірш), в межах до 20-ти хвилин. Зголослення літніх колективів (шкільного і дошкільного віку) та молодіжних груп (молодь середніх і вищих шкіл, молодь працююча), просимо надсилати до кінця серпня цього року. При зголосленні просимо подати кількість учасників, називу програми та її тематику.

Організатори забезпечують учасникам Фестивалю безкоштовний нічліг. Доїзд і харчування або на кошт парафії, яку дана група репрезентується місцевою столівкою за замовленням.

о. Йосиф Ульський, с. Надія СНДМ
Адреса для кореспонденції:
Parafia Bizantyjsko-Ukraińska
ul. Armii Czerwonej 9 A
78-425 Biły Bór
tel. (0966) 39-181, (0966) 39-026

Служаці у новій ролі

(Закінчення з 4 сторінки)

найважливіший. Важно, що вдалося нам зорганізувати щось нового. Показали ми молодим українцям нашого регіону, що в своєму гурті можна реалізувати всіого роду зацікавлення, навіть спортивні.

Варто ще відзначити, що осікльки перед матчем хлопці з певним недовір'ям ставилися до нього, так після змагань ми почули від них рішуче: «Мусить бути реванш!» І не наш найбільший успіх.

Масно вже плани, щоб за кілька тижнів розіграти наступний матч, а крім цього запросяти ще менших хлопців (друго-, третіо-, четверто-класників) з Бранева на змагання з ровесниками з Ельблонга.

А може після прочитання цієї статті відвізуть інші охочі спробувати своїх сил на спортивному полі в Ельблонзі!

Андрій Шмігельський

Судроти потужної, добре озброеної московської військової машини стала до бою ще молода, часто неукомплектована ні людьми, ні зброєю Українська Повстанська Армія, за спиною якої не було ні глибокого заплілу, ні фабрик і заводів, яка не мала ні літаків, ні танків, а ні важких гармат чи іншої сучасної техніки.

Проте УПА мала значно грізну зброю, яка дала змогу вистояти її у цьому нерівному двобою – це надлюдська сила духа іволі, безмежна віра у правоту своєї справи і жертвенна прідрамка народу.

21 березня 1945 р. біля села Струбовиця (Лемківщина) сотня командира Веселого, що нараховувала лише 85 більшівців, в запеклом бою з переважаючими силами більшовіків знищила більшовицького капітана і 86 бійців. Втрати УПА становили 14 жерток. Крім того більшовики замордували 33 особи цивільно-населення.

21 березня 1945 р. в лісі біля села Верини (Львівщина) перша сотня куреня «Галайда» командира Перемоги, що нараховувала 167 повстанців, в бою з повного дивізію НКВД силого 6 тис. бійців знищила 40 більшовиків, між якими було двох полковників і двох майорів. Втрати більшовиков 1200 єнкаведистів вбитими і 17 пораненими (між пораненими й командиром Перемоги).

22 березня 1945 р. в селі Горин (Івано-Франківщина) сапери сотні «Летуну» висадили в повітря підлітків з більшовиками, які мали взяти участь в облавах проти УПА. Втрати більшовиков 1400 єнкаведистів і раненими.

Весною 1945 р. в засідці між селами Стрільбиці і Биличі загинуло 34 чильних більшовиків (судді, прокурор, секретарі партії, єнкаведисти).

Криваві бої тривали більше як півроку, аж поки в листопаді Микита Хрущов видає наказ припинити другу офензиву проти ОУН-УПА з огляду на те, що його орди були виснажені. Москва зрозуміла, що насоком здолати УПА не вдається і розпочала серйозну підготовку до нової широкомасштабної каральної а়কান্সি.

22.03.1975 р. – На еміграції у Чикаго помер Олесь Бабій, поет і прозаїк з Галичини; учасник установчих зборів ОУН, засуджений польським судом на 4 роки в'язниці. Відомі творами про вільні змагання українців з часів I світової війни, а також як дитячий письменник.

2.03.1915 р. – Перший курінь Українських Січових Стрільців під командуванням отамана Горука розніс російських воїнів парської армії з Лавочного. Це залишилося настільки складним, що австрійське командування було вельми подивоване, коли наступного дня увійшли до Лавочного, знайшли курінь середніх і златніх братів участі в подальших боях.

2.03.1975 р. – На еміграції у Чикаго помер Олесь Бабій, поет і прозаїк з Галичини; учасник установчих зборів ОУН, засуджений польським судом на 4 роки в'язниці. Відомі творами про вільні змагання українців з часів I світової війни, а також як дитячий письменник.

19.03.1895 р. – Народився Максим Рильський, талановитий поет і визначний вчений, академік, що входив до гона офиційно визнаних радянських літераторів. Колись він належав до класиків радянської літератури, сьогодні ж його ім'я перейшло в ряд призабутих.

22.03.1915 р. – Рада Академії мистецтв ухвалила надати Шевченкові звання некласного художника. Ні керівництво, ні націвтврзі сільські дічки, ані жодні інші перепони не в силі були згасити жагу чути тибу до пізнання і освіти.

22.03.1915 р. – Сотні курінного отамана Сеня Горука зайняли позицію на горі Маківка, яка стала кліочовим пунктом оборони австрійської Південної армії. З того дня і до початку травня бой на цьому відтинку майже не припинялися.

27.03.1865 р. – Помер Олександер Духнович, греко-католицький священик, громадський і культурний діяч, педагог, письменник і публірист. Все своє життя Духнович поклав для оборони Закарпаття проти зугорінення, за цю зазнав переслідувань. На початку наполеонівської ім'я Духновича липецькою використовували прямку. Працював у Києві, Катеринославі, Одесі; автор численних статей про Т. Шевченка та багатьох праць з історії України.

оправдовав Зенон Боровець

«ВІЛАНOWIST»
ul. Chopina 17,
11-220 Górowo Iławeckie.
Передплату можна оформити безпосередньо в редакції.
Druk „Bartograf” Bartoszyce, tel. 6750